

Bewegen is een vlucht

Leven als een dans

Bewegen is een vlucht

Leven als een dans

Willy Troch

Schrijver: Willy Troch

Coverontwerp:

ISBN:

© Willy Troch

Mist

een wolk die dekt
wazig als satijn
helderheid nihil
in een gloed van tranen
een web dat spreidt
de zon die klimt
en mist verdampt

Etherische wolk verdwijnt

In de vroege ochtend, wanneer de wereld nog gehuld is in de zachte omhelzing van de nacht, rijst een wolk op uit de horizon. Een wolk zo etherisch, zo dromerig, dat het lijkt alsof de grenzen tussen hemel en aarde vervagen. Haar aanwezigheid is als een sluier van satijn, licht en luchtig, maar toch ondoorgrondelijk.

Binnenin de wolk is de helderheid nihil, als een donkere kamer verstoken van licht. Alleen de contouren van de wereld daarbuiten worden vervaagd, gehuld in een gloed van tranen die uit de hemel vallen als stille getuigen van de menselijke emotie.

Maar terwijl de tijd voortschrijdt, begint de wolk haar greep op de wereld te versoepelen. Als een spin haar web weeft, strekt de wolk zich uit, haar grenzen vervagend als de zon langzaam oprijst aan de horizon. De warmte van haar stralen doordringt de wolk, en langzaam maar zeker begint de mist te verdampen, als tranen die oplossen in de ochtenddauw.

En zo, onder de stijgende zon en in de veranderende dans van licht en schaduw, lost de wolk op in het etherische weefsel van de atmosfeer, haar tijdelijke verschijning slechts een herinnering aan de eeuwige cyclus van verandering en transformatie.

Geen inspiratie

de inspiratie is even zoek
en dat drijft mij in een hoek
ik voel wel dat het komen gaat
al heeft dat nu geen baat
ik wil mijn geest weer laten ademen

er komt nu en dan wel wat doorgesijpeld
dus laat ik het potlood weer slijpen
nu komt er weer wat op papier
al trekt het op geen zier
dus wacht ik even af
zodat je straks weer lezen mag

Inspiratie in duisternis

In het stille rijk van de gedachten, waar woorden dansen op de bries van inspiratie, voel ik me soms verdwaald. Het pad dat ooit helder leek, kronkelt nu in de schaduwen van twijfel. Maar zelfs in de diepste duisternis gloeit een vonk van creatie, wachtend om ontstoken te worden.

Ik zoek naar woorden, als een reiziger op een mistig pad, tastend naar de contouren van betekenis. Mijn geest is een weefgetouw van dromen, waarin elke draad een verhaal vertelt, maar soms verstrikken ze zich in de draden van verwarring.

Toch weet ik dat het tij zal keren, als de zon die achter de wolken verscholen ligt. Een zucht van inspiratie zal de sluizen van mijn geest openen en de woorden zullen als regendruppels op het dorstige land vallen.

Dus slijp ik mijn potlood en staar naar het lege papier, wachtend op de eerste streep die de stilte doorbreekt. Misschien zijn het slechts krabbels, onvolmaakte schetsen van gedachten die nog gevormd moeten worden, maar zelfs in hun ruwheid dragen ze de belofte van iets groters.

Dus laat de inspiratie komen, op haar eigen mysterieuze wijze. Ik zal wachten, geduldig en vol vertrouwen, wetende dat elk woord dat mijn pen aanraakt een deel van mijn ziel zal bevatten. En wanneer de tijd rijp is, zul je mijn woorden lezen, als een ontdekkingsreiziger die een schat vindt in de diepten van zijn eigen geest.

Strik

veeg de zorgen in een doos
en omhul het met papier en strik
steek de vingers in de lucht
want de prijs heeft zijn geheim

loop op de tippen van mijn tenen
met de gom om mijne mond
voel de ogen naar mij doelgericht
maar de zwijgplicht is nu hier

wacht maar af tot
de strik lus loos is

Dans van de stilte

In het weefsel van het leven, waar elk moment een draad is die ons verbindt met het oneindige universum, vind ik mezelf vaak verdwaald tussen de plooien van tijd en ruimte. In die momenten van verstillings en bezinning, reik ik naar een doos, een reservoir van verlossing waarin ik mijn zorgen verzamel als kostbare schatten diep begraven onder lagen van hoopvolle verwachting.

Met bedachtzame zorg veeg ik de lasten van mijn ziel, elkeen zorgvuldig gewogen en gemeten voordat ik ze omhul met het zachte omhulsel van papier. Met bedreven vingers vouw ik de randen, elke vouw een zucht van verlichting, en bind ik ze samen met een elegante strik van onuitgesproken beloften. Het is een ritueel van overgave, een ceremonie van transformatie waarin mijn zorgen worden getransmuteerd tot een geschenk van het hart.

Op mijn tenen loop ik door de gangen van de tijd, een stille toeschouwer van het eeuwige spel van geboorte en dood. Met de gom van stilte verzegel ik mijn lippen, mijn woorden verstikkend door de gewichtige last van het onuitgesprokene. De blikken van anderen snijden door de stilte als zwaarden van nieuwsgierigheid, maar ik blijf onbewogen, gehuld in de mantel van mijn zwijgplicht.

Wacht maar af, fluisteren de sterren aan de nachtelijke hemel, terwijl ik mijn doos van zorgen koester in de warme gloed van de maan. Wacht maar af, herhaalt de echo van de wind, terwijl ik mijn hart openstel voor de fluisteringen van het universum. De tijd zal komen, fluister ik terug, dat de knopen van mijn zorgen loslaten en ik vrij zal zijn om te dansen onder de sterren, mijn ziel verlicht door de stralen van innerlijke vrede.

Mijn schaduw

mijn schaduw vergeven
toch dapper in falen
dus afstand genomen
en woorden laten verdwijnen
zo is leegte gekomen
want er zijn kansen gekregen
maar alles is afgewezen

Verlichting in duisternis

In het stille rijk van mijn gedachten, waar schaduwen dansen op de muur van herinneringen, vind ik mijn schaduw, trouwe metgezel in de duisternis van mijn ziel. Vergeven, toch dapper in falen, mijn schaduw strekt zich uit als een zwijgende getuige van mijn strijd.

Afstand genomen van de fluisterende stemmen die mij verleidden, heb ik de woorden laten verdwijnen in de kille stilte van de nacht. Zo is leegte gekomen, een leegte die vult met de echo's van gemiste kansen en onuitgesproken verlangens.

Er zijn kansen gekregen, als zonnestralen die door de wolken breken en een glimp van hoop werpen op de donkere horizon. Maar alles is afgewezen, als bloemen die verwelken voordat ze de kans krijgen om te bloeien, als dromen die vervagen bij het ochtendgloren.

En toch, te midden van deze schijnbare leegte, bloeit er iets nieuws. Een kracht die sluimert in de diepten van mijn wezen, klaar om te ontwaken en de duisternis te verlichten met de stralen van mijn eigen waarheid. Mijn schaduw, mijn metgezel, mijn gids in het labrynt van het leven.